

нувалъ. Една по една тѣ легнали да почиватъ. Седналъ край тѣхъ и Генчо. По едно време, като си седѣлъ, забелязалъ, че овцетѣ ужъ не пасатъ, пѣкъ страшно, страшно движатъ устата си. Нали билъ гражданинче, Генчо не билъ виждалъ овце да преживятъ. Уплашилъ се и помислилъ:

— Сигурно точатъ зѣби да ме изядатъ!

Скочилъ, грабналъ торбичката си и ударилъ къмъ село. Овцетѣ, като го видѣли да бѣга и размѣта

торба, помислили, че ги вика на кърмиле. Ревнали въ единъ гласъ, наскачали и се спуствали следъ него. Генчо помислилъ, че го гонятъ да

го изядатъ, уплашилъ се още повече и започналъ да бѣга, колкото му сили държатъ. Тичалъ Генчо и овцетѣ следъ него, тичалъ, — докато пѣтѣтъ му го завелъ до едно блато. Щомъ го видѣлъ, Генчо се хвърлилъ въ него. Въ страха си помислилъ, че тукъ ще може да се спаси, че овцетѣ ще го оставятъ. Но следъ Генчо скочилъ овенътъ, а следъ него — една по една — наскачали въ блатото и овцетѣ. Добре, че дѣдо Стоименъ, като видѣлъ, че Генчо се бави, трѣгналъ да го тър-